



Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ παρακμὴ τοῦ Νεοελληνισμοῦ Ἡ Μητρότητα καὶ ἡ Πατρότητα ὑπὸ διωγμὸν

Ἀθήναι, 6/19.5.2018

Προσφάτως ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ψήφισε νόμο, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τὴν ἀναδοχὴ παιδιῶν καὶ ἀπὸ ζεύγη πού συνδέονται μὲ τὰ χαλαρὰ δεσμὰ τοῦ καθαρὰ κοσμικοῦ «συμφώνου συμβιώσεως», συμπεριλαμβανομένων καὶ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου.

Εἶναι σαφὲς ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς μελλοντικῆς νομιμοποιήσεως καὶ τῆς τεκνοθεσίας ἀπὸ ἄτομα τοῦ ἰδίου φύλου.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε ὑπερψηφισθεῖ ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ Βουλὴ ἡ νομιμοποίησι τῶν ἐκτρώσεων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἰσχύει στὴν Ἑλλάδα ἐδῶ καὶ πολλὰ ἔτη.

Πρόκειται γιὰ φαινόμενα ἐκφυλισμοῦ καὶ παρακμῆς τοῦ Νεοελληνισμοῦ καὶ στὰ δύο ἑλληνικὰ Κράτη, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου.

Ὡς ποιμένες τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, λυπούμεθα, διότι ἐν ὀνόματι τοῦ δῆθεν προοδευτισμοῦ ἢ «ἐκσυγχρονισμοῦ», ἡ νεοελληνικὴ κοινωνία ὀδηγεῖται ταχέως σὲ ὀπισθοδρομίαν, ἀποδεχόμενη ἀκρίτως κάθε θεσμοθεσίαν τῆς Δύσεως καὶ θέτουσα τὴν Μητρότητα καὶ τὴν Πατρότητα ὑπὸ διωγμὸν.

Παρήλθαν πολλοὶ αἰῶνες ἀφ' ὅτου ἡ θετικὴ ἐπίδρασι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξανθρώπισε τὶς βαρβαρότητες τῆς Ρωμαϊκῆς νομοθεσίας ὥστε βαθμιαίως νὰ καταργηθεῖ ἡ δουλεία, ἡ παλλακεία, ἡ ἐκθεσι τῶν ἀνεπιθυμητῶν νεογεννητῶν βρεφῶν κ.ἄ..

Οἱ σημερινὲς κοινωνίες, ὅταν θεσμοθετοῦν «σύμφωνα συμβιώσεως», οὐσιαστικῶς ἐπαναφέρουν στὸ προσκῆνιο μίαν παραλλαγὴν τοῦ ἀρχαίου θεσμοῦ τῆς παλλακείας, μιᾶς χαλαρώτερης μορφῆς «γάμου».

Μάλιστα, ἡ σύγχρονη παραλλαγὴ εἶναι χειρότερη τῆς ἀρχαίας, διότι αὐτὴ προβλέπει καὶ τὴν σύνδεσιν ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, παρὰ χαράσσοντας αὐτὸ τοῦτο τὸ νόημα τῆς οἰκογενείας, ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς προασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Όταν πάλι νομιμοποιούν τις έκτρώσεις, επαναφέρουν τὸ «δικαίωμα» τῶν γονέων νὰ θανατώνουν τὰ ανεπιθύμητα τέκνα τους· τώρα ὅμως, ἀντὶ νὰ πράττουν τοῦτο εὐθύς μετὰ τὴν γέννηση, ὅπως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, δύνανται νὰ τὰ θανατώνουν πρὶν νὰ γεννηθοῦν.

Εἶναι, λοιπόν, πρόοδος ἢ ὀπισθοδρόμηση ἡ τοιαύτη θεσμοθεσία;

Λέγουν, ὅτι ὑπερασπίζονται «ἀνθρώπινα δικαιώματα» (τῶν ὁμοφυλοφίλων γιὰ τὴν ἀναδοχή τέκνων καὶ τῶν γυναικῶν νὰ «διακόπτουν» τὴν ανεπιθύμητη ἐγκυμοσύνη), ἀλλὰ τὰ παιδιά δὲν ἔχουν δικαιώματα;

Τὰ δικά τους δικαιώματα ποῖος τὰ ὑπερασπίζεται;

Σὲ ἄλλα κράτη, ὅπου παρόμοιοι νόμοι ἴσχυσαν πρὸ ἐτῶν, παιδιά τὰ ὁποῖα μεγάλωσαν ἀφοῦ εἶχαν παραδοθεῖ εἰς «ζεύγη» ὁμοφυλοφίλων, μαρτυροῦν τὴν πικρὴ τους ἐμπειρία καὶ ἤδη συνασπίζονται, προκειμένου νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ νὰ ἀνακληθοῦν οἱ νόμοι αὐτοί.

Ἐπὶ πλέον, στὴν ἐλληνικὴ Βουλὴ, κατὰ τὴν συζήτηση τῆς ἀθέσμου αὐτῆς θεσμοθεσίας, ἀκούσθηκαν ἐπιθετικοὶ λόγοι ἐναντίον τῶν ἀντιδρώντων σὲ αὐτήν, ὅτι δῆθεν «ὑποκριτικῶς ἀναπαράγουν ἐπιχειρήματα στὸ ὄνομα τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία εἶναι δομημένη στὴν προσφορὰ ἀγάπης».

Πράγματι, ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ διδάσκει τὴν ἀγάπην πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς ἀλλοθρησκούς, καὶ τοὺς αἵρετικούς καὶ τοὺς πεπλανημένους ὀφείλουν ἅπαντες οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀγαποῦν, ἀποστρεφόμενοι ὅμως τὴν πλάνη τους. Ὅμοίως καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀποστρεφόμενοι ταυτοχρόνως τὴν ἁμαρτία. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ καλοὶ ἰατροὶ ἀγαποῦν καὶ βοηθοῦν τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ πολεμοῦν καὶ ἀποστρέφονται τὴν ἀσθένεια.

Τὸ κίνητρο, λοιπόν, τῶν δικῶν μας ἀντιδράσεων, δὲν εἶναι κάποιο μῖσος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν ἕναν τρόπο ζωῆς ἀνάρμοστο γιὰ Χριστιανούς, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι πλέον ὑποχρεωμένα νὰ μεγαλώσουν σὲ ἕνα περιβάλλον μὴ φυσικὸ καὶ διατρέχουν κίνδυνο ἀναπτύξεως σοβαρῶν ψυχολογικῶν κυρίως ἐπιπλοκῶν.

Τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα αὐτῶν τῶν παιδιῶν ποῖος τὰ ὑπολογίζει;

Ἐπιπροσθέτως, τίθεται ἀκόμη καὶ ἕνα ζήτημα Δημοκρατίας. Διότι οἱ πολιτικοὶ ὀφείλουν νὰ ἐκφράζουν τὴν βούληση τῶν πολιτῶν. Σήμερα βλέπουμε πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐκλεγοῦν (συνήθως δημαγωγοῦντες), θεωροῦν ὅτι εἶναι ἐξουσιοδοτημένοι ἐν λευκῷ νὰ νομοθετοῦν ὅ,τι αὐτοὶ θέλουν, ἀκόμη καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν βούληση τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς σοβαρῆς καὶ ὀρθοτομούσης ἐπιστήμης, τῆς

ὁποίας περιφρονοῦνται ἐν προκειμένῳ σκανδαλωδῶς τὰ πορίσματα.

Ἄς λάβουν αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τους ἅπαντες οἱ Ἕλληνες πολῖτες, ὅταν θὰ κληθοῦν νὰ ἐμπιστευθοῦν ἐκ νέου τὴν ψῆφο τους.

Λυπούμεθα ἰδιαίτερος, διότι ἐν ὀνόματι τῆς «προστασίας τῆς διαφορετικότητος» (κάθε ὁμάδος ἀνθρώπων μὲ ἰδιόμορφες κλίσεις καὶ τάσεις), καταβάλλεται προσπάθεια ὥστε νὰ ἐξαλειφθεῖ κάθε τι διαφορετικὸ καὶ νὰ καταργηθοῦν κάθε εἶδους σύνορα μεταξὺ κρατῶν (διεθνισμός), θρησκευτῶν (οἰκουμενισμός) καὶ παραλλήλως νὰ ὑποβαθμισθεῖ ὁ παραδοσιακὸς θεσμὸς τῆς οἰκογενείας καὶ νὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ ἄλλου εἶδους καινοφανῆ ὑποκατάστατα.

Εὐχόμεθα εἴτε νὰ ἀνανήψουν οἱ νομοθετοῦντες, εἴτε νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἄλλους σώφρονες, λογικοὺς καὶ γνησίους πατριῶτες, οἱ ὅποιοι θὰ ἀναστρέψουν τὴν πτωτικὴ πορεία καὶ θὰ ἀνακαλέσουν τὶς ἄθεσμες θεσμοθεσίεις. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἐφικτὸ ἂν ὁ λαὸς μετανοήσῃ καὶ ἐπανέλθῃ στὸν Ὁρθόδοξο τρόπο ζωῆς. Ἄς εἶναι πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ἡ προσευχὴ καὶ ἡ προσπάθεια ὅλων μας, Κλήρου καὶ Πιστοῦ Λαοῦ, ὥστε νὰ ἐξέλθουμε ἀπὸ τὸν παρακμιακὸ βάλτο, στὸν ὁποῖον ὁ Ἕλληνισμὸς ἔχει περιέλθει, καὶ νὰ ἐπανεύρουμε τὴν ὁδὸ στὴν πνευματικὴ πρόοδο καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου